

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

גה א מיי פין מהלכת
ק"פ הלכה ג:
גו ב מיי סס פ"ב הלכה
ד ופקה ה הלכה ח:
ז ג מיי פ"ח ע"ג הל' ג:

רבינו הגנאל

וטמאין אינן עושין לא את
הראשון ולא את השני.
ואקשין עליה דרב מרתן
בטמא קהל או רובו יעשה
בטומאה רובו של קהל
הוא דעבדי בטומאה אבל
פלגא [לא]. ומשני רב בזמן
שרוב הקהל טמאין עושין
הכל בטומאה ואפי'
הטהורין אבל בזמן שחצי
הקהל טמאין עושין
הטמאין בטומאה
והטהורין בטהרה.
ומקמינן להאי שניא
דדאי הכי הוא מרתין
סיפא נטמא מיעוט הקהל
טהורין עושין הראשון
וטמאין את השני מיעוט
עושין את השני אבל חצין
של קהל לא. אי הכי קשיא
לרב כהנא. ומשני רב כהנא
הכי קניי נטמא מיעוט
הקהל טהורין עושין את
הראשון וטמאין עושין את
השני, אבל אם הן מחצה
ומחצה, טהורין עושין
הראשון וטמאין את השני
לא [את] הראשון ולא [את]
השני. ולילישנא קמא דרב
כהנא אמר לך הוא הדין
אפי' פלגא ופלגא טהורין
עושין הראשון וטמאין
השני, ואידי דהנה רישא
רב הקהל תנא סיפא
מיעוט. תניא כותיה דרב
ותניא כותיה דרב כהנא
בתי לישני. לרב ולילישנא
בתרא דרב כהנא הא דתניא
טהורין עושין הראשון
וטמאין עושין השני ויחי
מתריז לה, כגון שהיו
ישראל מחצה טהורין
ומיעוט טמאין ונשים
משלימות לטמאין
למחצה, ונמצאו מחצה
טהורין ומחצה עם הנשים
טמאין, וקסברי נשים
בראשון רשות, דל נשים
מן הטמאין ונמצאו
הטמאין מיעוט, ומיעוט
נדרין לפסח שני והטהורין
עושין הראשון בטהרה כי
רוב הקהל טהורין הן. לרב
ולילישנא קמא דרב כהנא
הא דתניא טהורין עושין
את הראשון וטמאין אין
עושין לא את הראשון ולא
את השני הכי מתריז לה.
רב מתריז לטעמיה כגון
שהיו ישראל מחצה
טהורין ומחצה טמאין
ונשים עורפות על
הטהורין, וסבר האי גנא
נשים בראשון חובה
והאנשים והנשים שוים,
טהורין עושין את הראשון
דהא רובא ניהו, טמאין
אין עושין את הראשון
דהא מיעוטא ניהו.
ומיעוט לא עבדי בראשון,
בשני נמי אין עושין דל
נשים מן הטהורין דנשים
בשני רשות והיו להו
טמאין פלגא ופלגא לא
מדחו לפסח שני. הלכך
טמאין אין עושין לא את
הראשון ולא את השני.
ולילישנא קמא דרב כהנא
דאמר פלגא ופלגא נמי
עבדי בשני מתריז

וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא את השני. קשה לריב"א
אי פלגא מיקרו איש לידחו לפסח שני ואי לא מיקרו איש
אלא יציור ליעבד בטומאה בראשון וליכא למימר דמספקא ליה אי
חשיבי איש או יציור דאם כן ליטמאו אחד מן הטהורים^א דבשלמא אי
לא מספקא ליה אתי שפיר דלמה
יטמאו את הטהור לעשות בטומאה
כיון שדין של טמאין ליפטר לגמרי^ב
ואומר ר"י דלא מיקרו איש ומי' לא
יעשו הטהורים בטומאה בשבילם
כיון שאין רוב טמאים ואין עושין נמי
אלו לעצמן והלו לעצמן דקסבר אין
קרנן יציור חלוק אע"ג דלר' יהודה
דלית ליה לקמן אין קרנן יציור חלוק
קאמר יעשו כולם בטומאה רב כהנא
לית ליה הך סברא אלא קסבר
דמהאי טעמא נידחין לגמרי:
קסבר נשים בראשון רשות.
משום רב איכסרין למימר
הכי דאי בראשון חובה היה אמרינן
דהללו עושה לעצמן כו' אצל לרב
כהנא אפילו הווי בראשון חובה אתי
שפיר דפלגא בראשון לא עבדי וצני
עבדי כיון דצני נשים רשות הווי
להו טמאים מיעוטא^ג והא דאמר צפרי'
קמא דסנהדרין (דף י"ג) גבי חזקיהו
שהשיא את ישראל לעשות פסח שני
יכיר דמי אמר רב אשי כגון שהיו
ישראל מחצה טמאים ומחצה טהורין
ונשים משלימות לטהורים ועודפות
עליהן מעיקרא סבר נשים בראשון
חובה והווי להו טמאים מיעוטא
בראשון רשות והווי להו טמאים רובא
ורובא צני לא עבדי והשתא לרב
ולילישנא בתרא דרב כהנא לא הווי
כרין למינקט משלימות אלא עודפות
עליהן גרידא ולילישנא קמא דרב כהנא
הווי מצי למינקט משלימות ולא
עודפות אלא נקט משלימות ועודפות
דהשתא לכולהו לישני עשה שלא
כמוהו^ד והווי מצי לשנויי דלכסוף סבר
נשים בראשון חובה וצני רשות^ה ולכך
לאו שפיר עבד פסח שני אלא משום
דאם לא אליבא דרבי שמעון קיימינן
דלית ליה לקמן צפרק האשה (דף ע"ג):
נשים בראשון רשות אי נמי ימחא ליה
למידמי דאף מה שלא עשו בראשון
היה שלא כיון:

נשים בראשון רשות. הווי מצי
למינקט צברייתא רוב
טהורים וע"י נשים היו רוב טמאים
נדרין לפסח שני כיון דנשים בראשון
רשות והווי להו מיעוט טמאים:
ורב כהנא מתריז אה הכי כו'.
השתא נמי הווי מצי למינקט
צברייתא רבותא דאפי' רוב טהורין
אין עושין את הראשון
שכלל נשים הווי טהורים מיעוטא
ומצינו למימר דנקט צני האי גונא
לאשמעי' דמחצה על מחצ' אינו כרוז:
משלחין

וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא את
השני בראשון לא עבדי דלא הווי רובא בשני
לא עבדי דלא הווי מיעוטא תנן נטמא קהל
או רובו או שהיו הכהנים טמאין והקהל
טהורים יעשה בטומאה רובו הוא דעבדי
בטומאה אבל פלגא ופלגא לא עבדי בראשון
קשיא לרב אמר לך רב רובא עבדי כולוהו
בטומאה פלגא ופלגא הללו עושין לעצמן
והללו עושין לעצמן ה"ג מסכתרא דקתני
סיפא נטמא מיעוט הקהל טהורין עושין את
הראשון וטמאין עושין את השני מיעוט הוא
דעבדי בשני אבל פלגא ופלגא לא עבדי
בראשון והללו עושין לעצמן והללו עושין
לעצמן ואלא קשיא לרב כהנא אמר לך רב
כהנא נטמאו מיעוט הקהל טהורין עושין את
הראשון וטמאין עושין את השני הא פלגא
ופלגא טהורין עושין את הראשון אבל
טמאין אינן עושין לא את הראשון ולא את
השני התינה ללישנא בתרא דרב כהנא אלא
להך לישנא דאמר רב כהנא טהורים עושין
את הראשון וטמאין עושין את השני מאי
איכא למימר אמר לך רב כהנא הוא הדין
דאפילו פלגא ופלגא נמי טהורין עושין את
הראשון וטמאין עושין את השני והאי דקתני
מיעוט הקהל אידי דתנא רישא רובו תנא
נמי סיפא מיעוטו תניא כוותיה דרב תניא
כוותיה דרב כהנא כתרי לישני תניא כוותיה
דרב היו ישראל מחצה טהורין ומחצה
טמאין הללו עושין לעצמן והללו עושין
לעצמן תניא כלישנא קמא דרב כהנא הרי
שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין
טהורין עושין את הראשון וטמאין עושין
את השני ותניא כלישנא בתרא דרב כהנא
הרי שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה
טמאין טהורין עושין את הראשון וטמאין
אינן עושין לא את הראשון ולא את השני
לרב ולילישנא בתרא דרב כהנא הא דתנא טהורין עושין את הראשון וטמאין
את השני היכי מתריז לה כגון שהיו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין
ונשים משלימות לטמאים וקסבר נשים בראשון רשות דל נשים מטמאין והווי
להו טמאין מיעוטא ומיעוטא ידחו לפסח שני לרב ולילישנא קמא דרב כהנא
הא דתניא טהורין עושין את הראשון וטמאין אין עושין לא את הראשון ולא
את השני היכי מתריז לה רב מתריז לה כגון שהיו ישראל מחצה טמאין
ומחצה טהורין ונשים עורפות על הטהורים וקסבר נשים בראשון חובה ובשני
רשות בראשון לא עבדי דהווי ליה מיעוט ומיעוטא לא עבדי בשני ולרב
לא עבדי דל נשים מינייהו והווי להו פלגא ופלגא לא עבדי בשני ולרב
כהנא דאמר פלגא נמי עבדי בשני הכי מתריז לה כגון שהיו ישראל מחצה
טהורין ומחצה טמאין ונשים משלימות לטהורין^ו וקסבר נשים בראשון חובה
ובשני רשות בראשון לא עבדי דהווי להו פלגא ופלגא בראשון לא עבדי
בשני נמי לא עבדי דל נשים מינייהו מן הטהורין הווי להו טמאין רובא ורובא
לא עבדי בשני ולרב כהנא הא דתניא הרי שהיו ישראל מחצה טהורין
ומחצה טמאין הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן היכי מתריז לה רב כהנא תנאי היא
איכא לכו"ד מחצה על מחצה כרוז ואיכא למ"ד מחצה על מחצה אינו כרוז גופא הרי שהיו ישראל מחצה
טהורין ומחצה טמאין הללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן היו טמאין עורפין על הטהורין יאפי' אחד יעשו
בטומאה^ז לפי שאין קרנן יציור חלוק ר"א בן מתאי אומר אין היחיד מכריע את הציבור לטומאה שנאמר
לא

וטמאין אין עושין לא את הראשון. לכוין דלכוין כרוז לא עבדי
בטומאה ובשני נמי לא דלכוין מיעוט: יעשו בטומאה. אף הטהורין:
רוצה הוא כו'. כי איטמי רוצה הוא דעבדי טמאין ראשון ובטומאה:
אצל פלגא ופלגא לא עבדי. טמאים לראשון כלל: כולוהו. אפילו
הטהורין אין לריבין להזהר בשמירת
טהרה: מסכתרא. דפלגא ופלגא נמי
טמאין עבדי בטומאה ולא מידחו:
לרב. דאמר הללו לעצמן והללו לעצמן:
ולילישנא בתרא דרב כהנא. דאמר
טמאין אין עושין לא זה ולא זה הא
דקתני טמאין נדרין לשני היכי
מתרנא לה: משלימות [טמאין].
דזכרים הווי טהורים רוצה אצל יש
מן הנשים טמאות יומר מן הטהורות
עד שמשלימות החשבון למחצה על
מחצה וקסבר האי תנא נשים
בראשון רשות וכ"ש צני הילכך דל
נשים מהכא דלכוין מן המניין וזיל צני
זכרים והווי טמאים מיעוטא ומדחו
לשני אצל פלגא ופלגא אי כמר אי
כמר: כגון שפוי ישראל. הזכרים
מחצה טהורין ומחצה טמאין וכשאתה
מונה הנשים עמהן רבין טהורים
על הטמאים: בראשון חובה. והרי
הן צמנין ונמצאו טמאים מיעוטא:
ובשני נשים רשות. ותנאי פליגי
בזה מילתא צפ' האשה (לקמן דף ע"ג):
בראשון לא עבדי. טמאין דהווי להו
מיעוטא: ובשני לא עבדי. ללגבי
שני אין הנשים מן המניין למיחוי
טהורין רוצה הילכך לא הווי טמאים
מיעוטא אלא פלגא ולרב מחצה על
מחצה כרוז ולא עבדי צני: ורב
כהנא דאמר פלגא ופלגא עבדי צני
מסרן הכי כו': ונשים משלימות
לטהורין. שלא היו טהורין מחצה
אלא על ידי הנשים ואי אולינן צני
זכרים הווי טמאין רוצה. ועודפות
עליהן לא גרסינן: ופלגא בראשון
לא עבדי. בטומאה ללישנא קמא
דרב כהנא: תנאי היא. האי תנא
ותנא דלעיל דקאי כותי האי תנא
סבר מחצה על מחצה הווי כרוז
ותנא דלעיל סבר אינו כרוז:
עושין בטומאה. אפילו הטהורין:
לא

(א) [מוספתא פ"ו ה"ב],
(ב) [לקמן ע"ג: פנהדרין
א' ס"י ועודפות
עליהן הכי דמי כגון דלכא
ד' גברי טהורין ושש נשים
טהורין שיתא גברי טמאין
וה' נשים טמאות וקסבר ט'
ורש"ל פ"ו, ד] [מנחות ד'
טו. לעיל ע"א],

מוסף רש"י

נשים בראשון. למה
הראשון [רקטון צא]: כהנא
הפסח ראשון [פנהדרין
י"ב].

מוסף תוספות

א. והשתא עבדי טמאים
וטהורים בראשון. מוס'
שלקן. ב. אבל אי משום
סיפא הוא קשיא. סס.
ג. ומיעוטא דטמאים
עבדי בשני. סס. ד. ולכך
בקש רחמים על עצמו.
ה. דל
נשים מינייהו הווי להו
טמאים רובא. מוס' שלקן.
ו. לא את הראשון ולא
סס.

רבינו הגנאל (המשך)

לטעמיה, כגון שהיו
ישראל מחצה טהורין
ומחצה טמאין ונשים
משלימות לטהורין
ועודפות עליהן, פ"י כגון
שהיו עשרה טהורין
ועשרה טמאין והטהורים
הם ארבעה אנשים ושש
נשים הרי עשרה, והטמאים
הם ששה אנשים וארבע
נשים הרי עשרה, ומאי
עורפות עליהן דקתני
דנשים טהורות
(מטהורין) [מטהורין].
וקסבר נשים בראשון
חובה ובשני רשות. טמאים
בראשון לא עבדי דהווי
להו פלגא ונדרין לפסח
שני, בשני נמי לא עבדי
דנשים בשני רשות, ונשים
מן הטהורין ומן הטמאין
היו בראשון. ונמצאו
הטמאין ששה והטהורין
ארבעה, הנה הטמאין רובא
ורובא בשני נמי לא עבדי.
רב כהנא הא דתניא כותיה
דרב, מוקים לה כתנאי דלא
מתריז ליה. גופא היו
ישראל מחצה טהורין
ומחצה טמאין הללו עושין
לעצמן והללו עושין
לעצמן, ואם היו הטמאין
עורפין על הטהורין אפילו
אחד יעשה בטומאה.
אלעזר בן מתאי אומר אין
היחיד מכריע צבור
לטומאה שנאמר לא תוכל
לזכות את הפסח באחד
שעריך וגר.

הטמאין ששה והטהורין
ארבעה, הנה הטמאין רובא
ורובא בשני נמי לא עבדי.
רב כהנא הא דתניא כותיה
דרב, מוקים לה כתנאי דלא
מתריז ליה. גופא היו
ישראל מחצה טהורין
ומחצה טמאין הללו עושין
לעצמן והללו עושין
לעצמן, ואם היו הטמאין
עורפין על הטהורין אפילו
אחד יעשה בטומאה.
אלעזר בן מתאי אומר אין
היחיד מכריע צבור
לטומאה שנאמר לא תוכל
לזכות את הפסח באחד
שעריך וגר.

א) מיר טו; ב) יתקן להיות דלמיר רב אושעיא אכל דלא מלינו רב אושעיא כנתימא כהילא אף על פי שהא סידר צביותת גס ר' יוחנן סתם לא מוכר כנתימא בשום מקום וכן הנה צגליון במיר (טו: א); [לעיל סט. ושי"ג, ד) רש"ל מ"ו, (ט) וירקא (טו, א) ויטובל ויטהר לערב (רש"ל, א) וי"ע תוספ"י נדה ג. ד"ה ספרות ועוד שם ע"פ: ד"ה היראה ומו"י מנילה י: ד"ה ספירה ומו"י: ר"ה י: ד"ה שני ומוספות מיר נז. ד"ה ומוספות מיר נז. ד"ה זכא,

גליון הש"ס

גמ' וקסבר אין שוחטין וזורקין. עיין לקמן ג' פ"א מוס' ד"ה לא קשאו:

מוסף רש"י

בשני שלה. כעבר ראה ביום שמיני ועד שג' ראה ביום תשיעי שהיא שומרת כנגדו לדע' אם מראה בני ימים ג' ראות ומהא זזה (נד' טו:). אינה אובלת. כפסח דעשה היא אוע"ג דלעה אובלת פטורה מלגשות פסח שני דלמיתא פסחא לא משיעב (שם). זב בעל שתי ראות. בין ביום אחד בין בשני ימים כדלמריקן סתם (צ"ק נד). מלה הכתוב את הוצ' כדלעה דמתיב ואלת תהיה טומאתו זבוג, ואת הוצ' מימם, דמתיב ואתה כי יצו זב וז' דמה ימים רבים, מיעוט ימים שיש רביע' שלשה (נד' טו:). בשבועי שלה. אף בין ז' רואה שמים לרואה שג' אלא קרנן, כעגל ג' מונה ו' ומנצח קרנן ובעל צ' מונה ו' ואלו מנצח קרנן, לתיב נקט בעל שתי ראות ושומרת יום משום דלאו בני קרנן נינהו, דעל דני דעני קרנן לא מלי למשטח עלייהו בשבועי משום דלא מלי אכלי פסח עברי, דכפרת קרנן דעני ללמתיב בשמיני מעשבת להו כדק"ל ויבמות עד: היח' כפרו אובל כדקדוש (נד' טו:).

מוסף תוספות

א. על טומאת התהום דויבה. תוס' שא"ן. ב. דלא סבירא לן כר' יוסי אלא. שם. ג. דאי איכא שימור היכי מייחבי קרבן הא שמת' לא תראה עז. ד. כולומר שמתחלת לראות שעה גדולה כמערב יום ורואה עד הלילה. שם. ה. משמע בהדיא דמחזי היום הבא שיעלה שימור פריק. שם. ו. [וינמא וכו' כמותאי אמרה לשמעתי. תוס' מ"ה עב. ד"ה היראה. ו.] [ההתם בחבילות החשבון, החילת ספירת ויבדת, ולשם דראי אין לנו לבנות סוף היום כמבנה. תוס' שא"ן. ח. הכא אין דין כלל ק"ו. שם.

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

פא.

עין משפט
נר מצוה

כו א מ"י פ"ה מהל' משכב ומושג הלכה ט: כח ב מ"י פ"ו מהל' ק"פ הלכה ג: כס ג מ"י פ"ג מהל' ממוסרי כפרה הלכה ז: א

רבינו הגנאל

בשני שלה ואחר כך ראתה, הרי זו אינה אובלת ופטורה מלגשות פסח שני. ושניין קסבר רבי יוסי מפורה היתה בבישנת ויריקה ונפטרה ומכאן ולהבא מטמא כלומר משעה שראתה היא טמאה. איני דר' יוסי סבר מכאן ולהבא מטמאה, והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראות ששחטו ויריקה עליו בשבועי שלי, וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו ויריקה עליה בשני מטמאין ומשכב ומושב למפרע. ושניין מאי למפרע דקמיני מדרבנן. ודייקין מהתני ר' אושעיא זב שראה זב בשבועי שלו סותר את שלפניו, וכל מה שנגעו באותן ששתי ימים בולין טמאין. ורבי יוחנן אמר לא יסתור אלא יומר, א"י"פ שלא ראה סמוך לשקיעת החמה סתר היום כולו ובחוקת טמא הוא מן הבוקר ללומר כל מה שנגע היום כולו טמאה. ואקשינן לר' יוחנן מאי דעתך אי למפרע הוא מטמא יסתור הימים בולין אי מכאן ולהבא אפילו יומר לא יסתור. ושניין כך אמר רב יוחנן לא יסתור ולא יומר אלא משעה שראה. ואמר לו רבי אושעיא רבי יוסי קאי כותין, ש"מ דרבי אושעיא סבר דהאי דמטמא בזב בעל שתי ראות ובשומרת יום כנגד יום למפרע מדרבנן, דאי מראיתיה טהור מליא הוא מראיתיה ליה לרבי יוחנן דאמר אינו סותר ולא יומר רבי יוסי קאי כותין. והושא דאוקימנא לר"י מכאן ולהבא היא מטמאה [למת לבדן] למעוטי מאי, ופטושי מינה דבכתן הותרה לו טמאת התהום. ודחינן לא לעולם בבעלים דפסח וקסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ. ואיצטריך קרא או בדרך רחוקה דשמעינן מיניה או בדרך חזקה למעוטיה מטמאת התהום. ולר' יוסי לא משכחת לה זבה גמורה אלא בשופעת דם בלא הפסקה בין יום ליום. אי נמי בראה שני בין השמשות ביצד, כגון שראתה ערב שבת בין השמשות מחויקין ראיתה לשני ימים בערב שבת ובשבת, ועוד ראתה בשבת בין השמשות מחויקין ראיתה השמשות לשבת וליום ראשון. הנה ראתה שלשה ימים זה אחר זה הרי זו זבה גמורה. בעי רב יוסף כותן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא. אמר רבא קל חומרי ומה יחיד שלא הותרה לו טמאה ידועה, שהיחיד אם נתבררה טמאה נדחה לפסח שני הותרה לו ליחיד טומאת אלא עושין אותן בטומאה

בשני שלה ואחר כך ראתה אינה אובלת ופטורה מלגשות פסח שני מ"ט לאו משום דמרצה ציין אמרי לא משום דקסבר ר' יוסי מכאן ולהבא היא מטמאה (והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראות ששחטו וזרקו עליו בשבועי שלו ואחר כך ראה וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך ראתה) הרי אלו מטמאין משכב ומושב למפרע ופטורים מלגשות פסח שני אמרי מאי למפרע מדרבנן ואף רבי אושעיא סבר מטמא למפרע מדרבנן (והתניא רבי אושעיא אומר אבל זב שראה בשבועי שלו סותר את שלפניו וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר ממה נפשך אי קסבר למפרע הוא מטמא אפילו כולהו נסתור אי קסבר מכאן ולהבא הוא מטמא יומר נמי לא נסתור אלא אימא לא יסתור ולא יומר וא"ל רבי יוסי קאי כותין והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מכאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבכהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף כהן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמצא לומר כהן המרצה בקרבנותיה (של גזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום כהן המרצה בתמיד כי גמירי טומאת התהום בלתי תמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבא ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה וזכרין לספור ו' אחריים: וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר. ויחזור ויפסוד יום א'. והיון אמילתיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא דלפין מקצת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו: כולוה נמי נפסוד. דכתיב (ו) וספר לו שבעת ימים והרי אינן. ומדקמיני נמי בשומרת יום למפרע אלמא נמי למפרע טומאה אפ"ה פטר לה מפסח שני ש"מ טעמא משום דטומאת התהום הוי. ומשכבות ומושבות רבותא נקט להו מפני שהן אב טומאה לטמא אדם וזכר זה זב חלוק משאר טמאין: מדרבנן. אכל מלאווייתא לא מטמאו אלא מכאן ולהבא לא הזב צו' ולא שומרת יום בשני דמקצת יום עולה להן לספירתן הילך לגבי פסח טהורין מעליה הוי: אכל הירואה וזב כו'. לא ידענא איכא קאי אכל: סותר את שלפניו. כל ספורין שספר

בשני שלה ואחר כך ראתה אינה אובלת ופטורה מלגשות פסח שני מ"ט לאו משום דמרצה ציין אמרי לא משום דקסבר ר' יוסי מכאן ולהבא היא מטמאה (והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראות ששחטו וזרקו עליו בשבועי שלו ואחר כך ראה וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך ראתה) הרי אלו מטמאין משכב ומושב למפרע ופטורים מלגשות פסח שני אמרי מאי למפרע מדרבנן ואף רבי אושעיא סבר מטמא למפרע מדרבנן (והתניא רבי אושעיא אומר אבל זב שראה בשבועי שלו סותר את שלפניו וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר ממה נפשך אי קסבר למפרע הוא מטמא אפילו כולהו נסתור אי קסבר מכאן ולהבא הוא מטמא יומר נמי לא נסתור אלא אימא לא יסתור ולא יומר וא"ל רבי יוסי קאי כותין והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מכאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבכהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף כהן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמצא לומר כהן המרצה בקרבנותיה (של גזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום כהן המרצה בתמיד כי גמירי טומאת התהום בלתי תמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבא ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה וזכרין לספור ו' אחריים: וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר. ויחזור ויפסוד יום א'. והיון אמילתיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא דלפין מקצת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו: כולוה נמי נפסוד. דכתיב (ו) וספר לו שבעת ימים והרי אינן. ומדקמיני נמי בשומרת יום למפרע אלמא נמי למפרע טומאה אפ"ה פטר לה מפסח שני ש"מ טעמא משום דטומאת התהום הוי. ומשכבות ומושבות רבותא נקט להו מפני שהן אב טומאה לטמא אדם וזכר זה זב חלוק משאר טמאין: מדרבנן. אכל מלאווייתא לא מטמאו אלא מכאן ולהבא לא הזב צו' ולא שומרת יום בשני דמקצת יום עולה להן לספירתן הילך לגבי פסח טהורין מעליה הוי: אכל הירואה וזב כו'. לא ידענא איכא קאי אכל: סותר את שלפניו. כל ספורין שספר

בשני שלה ואחר כך ראתה אינה אובלת ופטורה מלגשות פסח שני מ"ט לאו משום דמרצה ציין אמרי לא משום דקסבר ר' יוסי מכאן ולהבא היא מטמאה (והתניא רבי יוסי אומר זב בעל שתי ראות ששחטו וזרקו עליו בשבועי שלו ואחר כך ראה וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואחר כך ראתה) הרי אלו מטמאין משכב ומושב למפרע ופטורים מלגשות פסח שני אמרי מאי למפרע מדרבנן ואף רבי אושעיא סבר מטמא למפרע מדרבנן (והתניא רבי אושעיא אומר אבל זב שראה בשבועי שלו סותר את שלפניו וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר ממה נפשך אי קסבר למפרע הוא מטמא אפילו כולהו נסתור אי קסבר מכאן ולהבא הוא מטמא יומר נמי לא נסתור אלא אימא לא יסתור ולא יומר וא"ל רבי יוסי קאי כותין והא רבי יוסי אומר מטמאין משכב ומושב למפרע אלא לאו שמע מינה מטמא למפרע מדרבנן ש"מ ולר' יוסי השתא דאמר מכאן ולהבא הוא מטמא [למת] בלבד למעוטי מאי נפשוט מינה דבכהן והותרה לו טומאת התהום אמרי לעולם בבעלים ובפסח וקסבר אין שוחטין וזורקין על טמא שרץ ואיצטריך למעוטי אלא לרבי יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת אי בעית אימא כגון שראתה כל שני בין השמשות בעי רב יוסף כהן המרצה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא אם תמצא לומר כהן המרצה בקרבנותיה (של גזיר ועושה פסח) הותרה לו טומאת התהום כהן המרצה בתמיד כי גמירי טומאת התהום בלתי תמיד לא גמירי או דילמא יליף תמיד מפסח אמר רבא ק"ו ומה במקום שלא הותרה לו טומאה ידועה הותרה לו טומאת התהום מקום שהותרה לו טומאה ידועה וזכרין לספור ו' אחריים: וא"ל רבי יוחנן לא יסתור אלא יומר. ויחזור ויפסוד יום א'. והיון אמילתיה דר' יוחנן מה נפשך אי למפרע מטמא דלפין מקצת היום עולה לו ולא נגמרה ספירתו: כולוה נמי נפסוד. דכתיב (ו) וספר לו שבעת ימים והרי אינן. ומדקמיני נמי בשומרת יום למפרע אלמא נמי למפרע טומאה אפ"ה פטר לה מפסח שני ש"מ טעמא משום דטומאת התהום הוי. ומשכבות ומושבות רבותא נקט להו מפני שהן אב טומאה לטמא אדם וזכר זה זב חלוק משאר טמאין: מדרבנן. אכל מלאווייתא לא מטמאו אלא מכאן ולהבא לא הזב צו' ולא שומרת יום בשני דמקצת יום עולה להן לספירתן הילך לגבי פסח טהורין מעליה הוי: אכל הירואה וזב כו'. לא ידענא איכא קאי אכל: סותר את שלפניו. כל ספורין שספר

התהום כדתנן נטמא טומאת התהום, הציין מרצה, צבור שהותרה להם לטמאה ידועה, שנאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש, איש נדחה לפסח שני ואין צבור נדחה לפסח שני.